

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2020 r.

Pozycja 235

POSTANOWIENIE z dnia 14 maja 2020 r. Sygn. akt Ts 130/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Ł.B. w sprawie zgodności:

art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1910) z:

- a) art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 64 ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- c) art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- d) art. 64 ust. 2 w związku z art. 2 Konstytucji,
- e) art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 sierpnia 2019 r. Ł.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 19 kwietnia 2017 r. [...] skarżący został powołany na stanowisko komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w S., przejmując kancelarię komorniczą po komorniku M.O.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w S. I Wydział Cywilny z 31 stycznia 2019 r. (sygn. akt [...]); dalej: Sąd Rejonowy), wydanym na podstawie art. 759 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 771; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1460) oraz art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1910), zobowiązano skarżącego – jako komornika sądowego – do zwrotu na rzecz wierzyciela kwoty 5.738,42 zł tytułem zwrotu różnicy między opłatą uiszczoną a opłatą tymczasową przewidzianą w art. 49a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1277, ze zm.), uchylonej z mocy art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. poz. 771).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w S. Wydział II Cywilny Odwoławczy z 16 maja 2019 r. (sygn. akt [...]); dalej: Sąd Okręgowy) – wskazanym w skardze jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – oddalono zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Rejonowego. Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący, przejmując do dalszego prowadzenia sprawy egzekucyjne po innym komorniku sądowym, wstąpił w prawa i obowiązki swojego poprzednika, a tym samym ponosi odpowiedzialność za podejmowane przez niego działania. Z tego powodu skarżący zobowiązany jest do zwrotu na rzecz wierzyciela opłaty, pobranej jeszcze przez poprzedniego komornika.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 2 października 2019 r., skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 21 października 2019 r. skarżący – dochowując przewidzianego prawem terminu – odpowiedział na doręczone mu zarządzenie.

Kwestionowanemu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1910) skarżący zarzucił, że stanowiąc podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą, spowodował konieczność zwrócenia wierzycielowi przez skarżącego opłaty pobranej przez komornika, po którym skarżący przejął prowadzenie postępowania egzekucyjnego, czym naruszono konstytucyjne wolności i prawa skarżącego.

Treść art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1910) jest następująca: „Jeżeli wierzyciel uiścił opłatę w wysokości przewidzianej w przepisach dotychczasowych, komornik sądowy zwraca wierzycielowi różnicę między opłatą uiszczoną a opłatą tymczasową przewidzianą w art. 49a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału, badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p. TK w stopniu uzasadniającym nadanie jej dalszego biegu.

Skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego radca prawny, który załączył pełnomocnictwo szczególne (art. 44 ust. 1 i art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Sądu Okręgowego w S. Wydział II Cywilny Odwoławczy z 16 maja 2019 r. (sygn. akt [...]) było ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie objętej wniesioną skargą (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Dochowany został również trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK). Skarżący udokumentował datę doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK), od którego – jak oświadczył – nie wnosił nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK).

Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK). Adekwatnie zarówno do treści orzeczenia wydanego w sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych w skardze, określony został przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Skarżący przedstawił także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia

– wskutek zastosowania kwestionowanego przepisu – przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności (art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p. TK). Skarga nie jest też oczywiście bezzasadna (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK. Dlatego, na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.